

Ting, ord och idé är identiska i riket av sant Vara [sat]

(ur *Frågor och svar, Sadānanda Dāsa 1955*)

Till svenska och © Kid Samuelsson 2008

R̥ṣi-s är de som *ser* mantra-n, som alltså på grund av Hans śakti, som verkar inom dem, upplever att ord, idé och gestalt är identiska.

Ordet rūpa [form] kommer från rūp, rūpyate, ”det blir sett”, och det som blir sett, det är rūpa.

Vi däremot läser och hör en mantra, vars bokstäver i bästa fall förmedlar en obestämd idé, som i bästa fall förtätas till en form. Ting som vi ser namnger vi, eller använder namn som redan är bekanta. Vi kommer dock inte i kontakt med ting som består av ren Kunskap eller Cit. Det mest subtila [som vi kan erfara] är det som består av manas eller fin materia.

Jag utmålar i tanken ett tåg där det sitter en man och läser tidningen, ett manomāya-tåg etc. Jag beskriver det för någon, som sedan precis som jag ser det i tanken. Detta tåg har inga dimensioner, annars skulle det inte få plats i mitt huvud och det rum jag sitter i. Det är dock ingalunda överallt och alltid närvarande, utan finns bara i mitt huvud, så länge jag tänker på det.

Det som består uteslutande av Cit, är format av ren Kunskap, det har inte någon plats ens i mitt huvud; det är bortom rum och tid, ty det hör till kategorin vaikunṭha.

Var finns det?

Där tid och rum överhuvudtaget inte är, där mahāmāyā överhuvudtaget inte har något tillträde. Och var finns detta rike bortom tid och rum? Det är överallt och alltid närvarande. Bredvid och utanför det finns alltså ingen plats och ingen tid där världen av rum och tid skulle kunna klämma in sig.

För att språkligt ge en liten inblick i denna hemlighet sägs det att Kṛṣṇa beträder hjärtat och kroppen genom örat. En yngling på 16 år? Eller bara ett ord som består av bokstäver?

Nej, Hans Egen śakti förorsakar att Han, som överallt och alltid redan *är närvarande*, blir abhivyakta, eller så att säga bryter fram i det som kan erfaras. Hans gestalt är mantramāyā, dvs. består av idé, som på samma gång är ord och gestalt.

Det rör sig ingalunda som i det kristna tänkandet om att de av Gud givna naturlagarna blir genombrutna, för ur Guds eller Vaikunṭha's synvinkel existerar världen överhuvudtaget inte. Han och Hans rike *är* ju sedan alltid redan *närvarande*. Världen av rum och tid är bara en skugga som beslöjar vår sikt, så att vi inte erfar denna redan närvarande Vaikuntha-värld.

Och liksom vår värld är en skuggvärld, är våra ord skugg-ord. Lika lite som det lönar sig att bemöda sig om skuggäpplet i skuggträdet, lika lite lönar det sig att [utan śraddhā, Hans śakti] läsa, studera etc. Śāstram-s eller Vedaskrifterna och deras ord. Den ene sitter i trädet och smakar äpplet och talar om det. Jag sitter i skuggan och talar om skuggäpplet så som jag upplever det, som skugga. Vedaskrifterna uttalar äpplet; vi läser bokstäverna, äpplets skugga.

Därför sägs det i fråga om *varje* Śāstram: endast den som har śraddhā ska och förmår läsa, höra etc. Śāstram-s. Det är śraddhā, Hans *śakti*, som först ger en aning om det verkliga äpplet, även om själva orden förefaller identiska.

Precis som Vaikuṅṭha är rums- och tidlöst, är det också fritt från åtskillnad eller uppspaltning av ett ting eller vastu i idé, namn och gestalt. För att klargöra detta:

När Kuntī ropade ”Kṛṣṇa” var Han genast där. Innebär det att Han på en sekund färdades de hundratals milen från Dwārakā i ett jetplan? Nej, Han är redan där, blir bara abhivyakta [framträder synligt]. Han och Hans namn är identiska.

((Inget kan vara mer felaktigt än att tro att Śāstram-s vill berätta sagor för oss. De innehåller berättelser för att på något sätt bringa lite klarhet i det som är bortom tid och rum och ge en antydan om hemligheten.))

Ni finner en annan illustration i Jagāi-Mādhāi-berättelsen. När dessa båda betedde sig lymmelaktigt ”erinrade sig Caitanyadeva sudarśana-cakra och genast fanns det i Hans hand och försatte Jagāi och Mādhāi i skräck” (Caitanya Bhāgavatam). Detta är ingen saga för en tidsålder utan vetenskaplig fostran, utan en illustration av 1) att *inom* Caitanya finns Kṛṣṇa och *inom* Kṛṣṇa [finns] Nārāyaṇa-Viṣṇu, som bär cakrat, och 2) att idé och ting är identiska i Hans rike.

Lika lite som sinnets eller själens religion någonsin kan föra till Gud, utan endast Hans Egen nirguṇa-śakti, lika lite kan man genom att uttala och meditera över osv. det av jordiska bokstäver bestående namnet Kṛṣṇa erfara Kṛṣṇa och det faktum att Han är till fullo identisk med Sitt Eget Namn.

I den grad som Hans śakti, dvs. bhakti, uttalar Namnet, kan Namnet, dvs. Kṛṣṇa Själv, erfaras.

Gud får alltså inga Namn, utan Han har Namn, som bara uppenbaras (som genom Garga i Bha. X), och dessa Namn är identiska med Honom. Alltefter den līlā som gör Namnen abhivyakta [får dem att framträda] är de alltså en uttrycksform för Hans Egen *personlighet*.

Det är inte så att Han ”leker” en līlā, utan Han *är* līlā; liksom det är solens natur att vara ljus, är det Hans natur att vara och att uppleva och uttrycka sig Själv och det är just līlā.

Språket räcker inte till för att uttrycka denna hemlighet och därför sägs det: Han *leker* den ena eller andra līlā-n – och så åter, för att utesluta alla missförstånd – Han är līlāmaya, dvs. Han består just av līlā.

Var snälla och tänk igenom detta ordentligt!!

Bitte – torrt, och ändå så betydelsefullt!!

Sadānanda.